

**‘Ο φιλελευθερισμός
και οι έχθροι του**
του Κώστα Χριστίδη*

ΜΕΑΦΟΡΜΗ τό δέσμωτο κόσμο, σύντομο άλλα μεστό νοιμάτων, βήμα τού καθηγητή Αριστείδη Χατζῆ μέ τίτλο «Φιλελευθερισμός», πού κυκλοφόρησε πρόσφατα (έκδοσεις «Παπαδόπουλος»), βά ήθελα νά διατυπώσω κάποιες σκέψεις περί τών έχθρων της έλευθερης διακίνησης αγαθών και ίδεων. Πολλοί διάνθρωποι υπόκεινται σέ μία σύγχυση: πιστεύουν ότι ή οικονομία μπορεί νά δραγκωθεί και νά λειτουργήσει σύμφωνα με κάποιο σύστημα (πχ. φιλελευθερο, οσταλιστικό) και ή πολιτική μπορεί έπίσης νά λειτουργήσει σύμφωνα με κάποιο σύστημα (πχ. δημοκρατικό, δικτατορικό) και διά είναι δυνατόν όποιαδήποτε έπιλογή συστήματος στόν οικονομικό τομέα νά συντάρξει με όποιαδήποτε έπιλογή συστήματος στόν πολιτικό τομέα. Όμως, τόσο ή θεωρητική άναλυση δύο και ή ιστορική παρατήρηση όποιων άνθρωπων ότι η έπιλογή της έλευθερης οικονομίας μποτελεί προϋπόθεση γιά την υπαρξη πολιτικής έλευθεριας σέ μία χώρα.

Τήν αλγήση αύτή δημιουργούν οι λόγω ή έργω έχθροι τού φιλελευθερισμού. Πρωταρχική είναι ή ειδύνη των πολιτικών, οι οποίοι, δισχετώντων διπλων φραστικών διακριτικών τους, δταν άναλαμβάνουν τήν διακυβέρνηση μας χώρας συνηθέστατα συμβάλλουν, ένιστε ραγδαία, στήν αύξηση τού κρατικού παρεμβατισμού. Πρωτον, γιατί δύο διογκώνεται δημόσιος τομέας, τόσο αύξανται ή έπιφροή τους και οι ώφελεις πού άπολαμβάνουν. Δεύτερον, γιατίλαμβάνουν ύποψη τά βραχι υπρόθεσμα πολιτικά όφελη και τείνουν στήν λήψη μέτρων «φιλοαλιτικών» (διορισμοί, πρώτωρες συνταξιοδοτήσεις, έλεγχοι έπιλέγγονται) και στήν αποφυγή μέτρων άντιδημοτικών (πχ. άξιολόγηση απόδοσης, περιορισμός συνδικαλιστικών προνομίων, κλείσιμο έπιχειρήσεων «ζέμαι»). Μετά τούς πολιτικούς, ο φιλελευθερισμός δέχεται πολλά πλήγματα από δύο κυρίως κατηγορίες άνθρωπων: τούς κρατικοδιαιτούς έπιχειρηστικές και τούς δικαιοσύνης. Οι πρώτοι ζήτουν έλευθερία γιά δύο τούς θλάσους, άλλα κρατικό παρεμβατισμό γιά την έπιχειρηση τους, τήν δύο ταυτίζουν με τό έθνικό συμφέρον και ή δύοια έχει άναγκη από προστασία, δασμούς, έπιχειρησης γιά νά έπιβιωσει. Οι δικαιοσύνης θέλουν έλευθερία γιά τόν έαυτό τους. Οι δύοι δύο χρειάζονται κάποια κρατική ύπηρεσία γιά νά τούς προστατεύει ή νά τούς υποδειξει τί δά γράψουν. Θεωρούν δύος δύο δηλητή ή υπόλοιπη κοινωνία έχει άναγκη της κρατικής παρουσίας γιά νά προστατευθεί και νά καθοδηγηθεί. Όμως η έλευθερία είναι μία και άδιαλετη περάλαμβάνει τήν έλευθερία παραγωγής και διακίνησης δύο τών άγαθών δύο και τών ίδεων.

Μετοξύ των έχθρων τού φιλελευθερισμού συγκαταλέγεται σημαντικός άριθμος μελών τού άκαδημαϊκού κόσμου πού δύο ολούνται μέ τής κοινωνικές έπιστημες και διά τά οικονομικά. Πολλοί από αύτούς προσπαθούν με τήν χρήση περίπλοκων μαθηματικών μοντέλων νά έξηγησουν και νά προβλέψουν τής οικονομικές έξελλεις. Αύτό πού έχουν έπιπλη είναι νά έξασφαλίσουν τήν αιγλή μας συχνά άκατανόητης άλλα θεωρούμενης ών άξιοεβαστης έπιστημανικής όλιτ παρά τίς κατά κανόνα λανθασμένες προβλέψεις τους. Άλλες έχθρικές άμμαδες είναι ή πλειοψηφία των ΜΜΕ πού με διάφορες έκπομπές, έπιλογή ειδήσεων, σχόλια κλπ., διαμορφώνουν άριττηα εικόναγια τήν έπιχειρηματικότητα και, βεβαιώς, οι δύο δύο συνδικαλιστές τού εδρύτερου δημόσιου τομέα, μοναδικό μέλημα τών δύοιων είναι ή απόσπωση δύο τό δυνατόν περιοστέρων προνομίων γιά τούς ίδιους.